

RIJHUIS MET EEN HOEK AF

Kleine donkere kamers, veel gangen en amper charme: liefde op het eerste gezicht was het zeker niet tussen Hannes en Debby en dit vervallen Gentse rijhuis. Maar met doorzettingsvermogen, verbeelding en hulp van vrienden maakten ze er een stadspaleis van om verliefd op te worden.

tekst IRIS DE FEIJTER beeld TIM VAN DE VELDE

Links: door de achtergevels van de twee burens met elkaar te verbinden, ontstond er een diagonale achterbouw van twee verdiepingen. Rechts: de tuinberging achterin inspireerden de bewoners op kleedhokjes in een spa in Chili.

Linksboven: de nieuwe, veel bredere inkomhal met plaats voor fietsen. Rechtsboven: de opengewerkte traphal zorgt voor veel gevoel van ruimte, mede door de spiegelwand. Onder: achter de dubbele serre deur schuilt de hal, waarlangs je rechtstreeks in de keuken komt. De zithoek in de achterbouw ligt iets lager.

In het smalle rijhuis creëerde de architect met grote raampartijen en opengewerkte verdiepingen veel ruimtelijkheid. De keuken is gemaakt van groene vochtwerende mdf-platen.

innenkijken.

Geen aankoop zo emotioneel als die van een huis, maar toen het jonge koppel Hannes Monserez en Debby Desmet vijf jaar geleden dit ouderwetse rijhuis aan de rand van Gent bezocht, gaf vooral een koele berekening de doorslag: hoeveel vierkante meters krijg je hier voor je geld? “Het was geen pand om verliefd op te worden”, lacht Debby. “Maar we hadden al heel wat huizen gezien, en dit had een grote zuidgerichte tuin en een grote oppervlakte voor de prijs.” Ze waren de eerste bezoekers en kochten het pand *on the spot*. Hannes: “Ik geef toe: het was een beetje een gok. De staat leek oké, maar pas toen we na een paar maanden de sleutel kregen en ik enkele valse plafonds kon uitbreken, zagen we wat we echt gekocht hadden.”

Achter de verlaagde plafonds bleek veel extra hoogte verborgen te zitten, en door de koterijen weg te breken, viel er plots wel veel licht binnen. Goed gegokt dus. Maar toen moest al het werk nog beginnen. Gelukkig is Hannes architect, dus kon hij de verbouwing zelf uittekenen. “Voor jezelf bouwen is veel moeilijker dan voor iemand anders. Ik twijfelde nu veel meer en veel langer, omdat ik de feedback van een bouwheer miste. Gelukkig klopte Debby af en toe op tafel: ‘Nu stoppen met nieuwe ontwerpen te maken. We kiezen iets en gaan daarvoor.’”

WEG MET DE GANG

Hannes’ ontwerp moest twee grote problemen oplossen: meer licht binnentrekken in het smalle rijhuis en de vele onbenutte vierkante meters optimaliseren. “Als je alles bij elkaar optelde, was een derde van ons huis circulatie. Er was een inkomhal met een lange gang naar achteren, een trap en een nachthal boven”, vertelt Hannes. “In mijn ontwerpen probeer ik altijd zoveel mogelijk openheid en ruimtegevoel te creëren. Dat kan door van twee kleine ruimtes één grotere te maken, maar ook door hogere plafonds, doorzichten tussen de verschillende ruimtes of trucs zoals spiegels.”

In plaats van muren zochten de bewoners naar andere manieren om ruimtes af te sluiten, zoals dit gordijn in de slaapkamer

In Hannes’ ontwerp zijn al die verloren vierkante meters weg-gewerkt. Daarvoor metselde hij de voordeur dicht en maakte van de inkomhal een technische ruimte annex washok. Daarnaast kwam een dubbele voordeur met brede gang waar je ook fietsen in kwijt kan. Via een glazen serre deur beland je - zonder gang - in de keuken waar de trap werd geïnte-

waarin een bad en lavabo verwerkt zitten en plaatste die in hun slaapkamer.

SCHEEF BEKEKEN

Zoals in vrijwel elke rijhuisrenovatie verving ook hier een nieuwe achterbouw met veel glas de oude koterij. Logisch: dat zorgt voor bakken licht én uitzicht op de tuin. Maar hier was

de aanpak anders. “We wilden iets eenvoudigs dat niet te veel opviel. Daarom nam ik de achterbouw van onze twee burens als vertrekpunt. Die verbond ik met elkaar, waardoor er een diagonale achtergevel ontstond over twee verdiepingen. Dat sluit ook goed aan bij de vorm van ons perceel: onze tuinmuur achteraan loopt ook schuin weg.” Die diagonale achtergevel geeft een speelse look en zorgt voor een bijzondere lichtinval. En daardoor ontstaan er binnen ook bijzondere ruimtes, zoals het bureau

op de eerste verdieping dat via de vide contact heeft met de living.

In totaal duurde de verbouwing drie jaar. Het koppel deed zoveel mogelijk zelf, geholpen door aannemers. “Vaak toonden ze mij hoe het moest, een muur metselen bijvoorbeeld, waarna ik het afwerkte. Ik kan het elke architect alleen maar aanraden om zelf eens met je eigen handen een huis te verbouwen. Het deed niet alleen mijn respect voor aannemers flink groeien, maar bood ook veel praktische inzichten die mijn ontwerpen echt beïnvloedden.”

ZOLDERKAMERTJE

Hoewel de verbouwing erg ingrijpend was, probeerden Hannes en Debby zoveel mogelijk authentieke elementen te behouden, zoals de originele trap en de houten balken. Debby: “We houden van de oude look, dus het was een esthetische keuze, maar ook een ideologische én een budgettaire. Behalve materialen uit ons eigen huis, kochten we ook veel via 2dehands.be en RotorDC.com. Die recyclage kost veel meer tijd dan nieuw kopen, maar we zijn heel blij dat we het gedaan hebben, het brengt veel sfeer in huis.”

Tijdens de verbouwing woonde het

Bewoner/architect Hannes ontwierp een meubel met lavabo, bad en douche. In de witte kasten schuilt de dressing.

Bio

Hannes Monserez studeerde in 2015 af als architect aan Sint-Lucas in Gent / werkte onder meer voor Blaf, Zampone en Five AM / startte in 2019 zijn eigen bureau MCDM, kort voor Macadam / macadam.be / **Debby Desmet** studeerde economie aan de Universiteit Gent / werkt als merchandising director voor jeansmerk Levi’s

